

Arrest

nr. 72 370 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2010 werd verzoekers vader gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur, omwille van medische redenen. Op 2 september 2010 diende verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2011 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

“Motivatie

Wettelijke referenties: Art 10, § 1er, al 1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van art. 10, §1, al 1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is 18 jaar of ouder."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat verwerende partij de visumaanvraag van verzoeker heeft geweigerd stellende dat verzoeker 18 jaar of ouder is. Terwijl verwerende partij de visumaanvraag van verzoeker wel degelijk gegrond had dienen te verklaren om reden dat verzoekende partij aan de voorwaarden voldoet teneinde een humanitair visum te verkrijgen, te meer daar de visumaanvraag van de andere gezinsleden wel werd gegrond verklaard en het alsdan vaststaat dat verzoeker bij weigering van het visum alleen in het herkomstland zou achterblijven.

Uiteenzetting.

Verzoeker is een meerderjarig kind van een vreemdeling met verblijfsrecht in België. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden teneinde een visum te verkrijgen: verzoeker beschikt over een geldig nationaal paspoort, verzoeker beschikt over een geboorteakte, de vader van verzoeker (vreemdeling met verblijfsrecht in België) heeft een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in België verkregen op grond van een medische regularisatie, verzoeker is ten laste van zijn vader dewelke hij wil vervoegen {dit blijkt uit de overschrijvingen van geld die de vader vanuit België doet), verzoeker is student, hij vergaart geen inkomen, verzoeker brengt voorts een attest van ongehuwdheid bij, evenals een attest van gezinssamenstelling, een attest van goed gedrag en zeden wordt door verzoeker eveneens bijgebracht. De gezinsleden van verzoeker hebben wel een visum verkregen teneinde zich naar België te begeven om zich aldaar te vervoegen met de vader van verzoeker. Verzoeker maakt eveneens deel uit van hetzelfde gezin, zodanig dat hij bij weigering van een visum alleen zal achter blijven in het herkomstland. Voormelde documenten maakten alsdan deel uit van het administratief dossier en had verwerende partij bij de beoordeling van haar beslissing hiermee rekening dienen te houden. Verzoeker voldoet dan ook aan de voorwaarden teneinde een visum te kunnen verkrijgen. Verzoeker is niet ouder dan 21 jaar. Hij maakt deel uit van het gezin met andere, minderjarige kinderen, waarbij het hele gezin in aanmerking komt voor gezinshereniging, behalve het meerderjarig kind. Verzoeker heeft voorts zijn aanvraag gelijktijdig ingediend met de visumaanvragen voor gezinshereniging van de andere gezinsleden. Verwerende partij heeft hier geen enkele rekening mee gehouden, zodat verzoeker van mening is dat er in casu sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel, evenals schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (Rvst. 2 februari 2007, nr. 167.411; Rvst 14 februari 2006 nr. 154.954). Verweerder heeft niet alle elementen in rekening gebracht, zodanig dat het zorgvuldigheids - en redelijkheidsbeginsel geschonden zijn. Elke redelijke en zorgvuldige overheid had immers in deze omstandigheden het regularisatieverzoek van verzoeker ontvankelijk verklaard."

2.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 september 2010 een visumaanvraag gezinshereniging indiende op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in functie van zijn in België verblijvende vader. Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is en om die reden niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing luidt:

"Motivatie

Wettelijke referenties: Art 10, § 1er, al 1, 4° van de wet van 15/12/1980

Bepalingen:

Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van art. 10, §1, al 1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is 18 jaar of ouder."

Artikel 10, §1, 4° en 5° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4°de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen : (...)

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voorzover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap, verbonden is met een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, en die met die vreemdeling een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie onderhoudt van minstens een jaar, en die met hem komt samenleven, voorzover zij beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voorzover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Verzoekers beschouwingen als zou hij voldoen aan de voorwaarden om een visum te verkrijgen omdat hij niet ouders is dan 21 jaar, kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoekers beschouwingen missen juridische grondslag.

Dat aan de moeder van verzoeker en zijn broer wél een visum gezinshereniging wordt afgeleverd om reden dat zij voldoen aan de toepasselijke voorwaarden voorzien in het artikel 10 van de Vreemdelingenwet, houdt niet in dat de gemachtigde ten aanzien van verzoeker zonder meer een verblijfsrecht dient te worden verleend waarbij zelfs de wettelijke voorwaarden voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet naast zich worden neergelegd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig of onredelijk zou hebben gehandeld door de wet toe te passen. Door de verzoekende partij wordt niet aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van foutieve gegevens. Verzoeker betwist niet dat hij meerderjarig is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat aan verzoeker de afgifte van een visum gezinshereniging dient te worden geweigerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot schending van de Rechten van de mens. Doordat verwerende partij een visum weigert op grond van de leeftijd van verzoeker. Terwijl verwerende partij de visumaanvraag had moeten toekennen aangezien verwerende partij in het andere geval verzoeker hef Recht op gezins- en familieleden ontzegt.

Uiteenzetting. Artikel 8 EVRM bepaalt immers: (...). Aangezien vaststaat dat verzoeker nog student is en een gezin vormt met zijn moeder en zijn jongere broer, waarmee hij samenwoont. Voormelde gezinsleden hebben een visum ontvangen teneinde zich bij hun vader te voegen in België. Indien verzoeker een visum wordt ontzegd, zal eveneens zijn fundamenteel recht op eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven worden geschonden. Verzoeker kan bovendien niet voor zijn eigen onderhoud instaan. Verzoeker is immers nog student. Door de visumaanvraag van verzoeker te weigeren, schendt verwerende partij artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoeker op 21 mei 2010 werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur, omwille van medische redenen. Verzoeker betoogt dat aan zijn moeder en broer wel een visum werd toegekend, doch niet aan hem, terwijl hij niet voor zijn eigen onderhoud kan instaan.

De moeder en de broer van verzoeker zijn niet verplicht om verzoeker te verlaten in het land van herkomst. De betrokken familieleden worden door de gemachtigde niet gedwongen hun land van herkomst te verlaten. Dat de familieleden van verzoeker hun land van herkomst en derhalve verzoeker zouden verlaten, betreft de vrijwillige keuze van deze familieleden. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk

de gemachtigde verwijten door het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 EVRM te schenden, doordat zijn familieleden besloten het land van herkomst te verlaten.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC